4000 km vándorút – interjú Gregor Máriával

2012. június 16., 08:16

Mária állandóan mosolyog, és ízig-vérig szereti ezt a világot. Nagymamaként viszont nem a kényelmet keresi egy padra ülve, vagy a kandalló mellett sapkát kötögetve, inkább vándorol a világban.

Ahelyett, hogy járműre szálljon, cipőt húz, és két lábon sétálja be a világot. Korábban amatőr futó volt, de most a hosszú-távú gyaloglás elkötelezett híve.

Miután részt vett a budapesti és a németországi Bad Arolsen Maratonon, Jean Pied de Port-ból, azaz Franciaországból a portugál Finisterrébe gyalogolt. Majd Svájcból Rómába.

– Mi vesz rá arra, hogy kilométerek ezreit gyalogold le? Honnan ered az indíttatás?

Korábban hosszútávfutóként több versenyen is részt vettem. Ezek a távok több dologra is tettottak. A kitartás és az akaraterő fokozatos növelésére, másrészt elmélyülésre. Kirándulni,vándorolni és utazgatni is nagyon szeretek. Ezáltal új nemzeteket, kultúrákat ismerhetek meg. Nagyon a szívemen viselem a világ békéjének az ügyét is. A kilométerek ezrei eltöltnek mindezek mögött!

Volt, hogy a talpát – azaz a lelkét - is megcsókolták a gyalogló teljesítményének elismeréseképpen.

– Miképpen jellemezné önt a személyiséged,a legfőbb tulajdonságaidat?

Mint minden embernek, vannak jó és rossz tulajdonságaim. Magamról azt mondanám, hogy akaratos vagyok, ez azonban hozzásegít ahhoz, hogy kitartóbbá váljak, és minden helyzetben feltaláljam magam. Rendkívül jól tudok alkalmazkodni, nyitott, kíváncsi és befogadó vagyok.

– Van családod? Mit szólnak hozzá, hogy a nyakadba veszed a világot egy hátizsákkal?

Van három felnőtt gyermekem, akiket tinédzser koruk óta az önmaguk megvalósítására tanítottam. Mivel ők maguk is sokat utaznak, elfogadják, megértik a döntéseimet. Sokat köszönhetek nekik, aktívan részt vesznek a honlapom – www.4000km.eu – készítésében. Szövegírásban, prospektusok készítésében, szponzorkeresésében. Nagyon hálás vagyok nekik, nélkülük nem igazán boldogulnék. A korábbi két zarándok utamon – El Camino, Via Francigéna – is folyamatosan tartottuk a kapcsolatot. És persze van két egy év körüli csodálatos unokám.

– Ha éppen nem gyalogolsz, mi a kedvenc elfoglaltságod? Hogyan lehet elképzelni a hétköznapjaidat,mikor itthon vagy?

Teljesen normálisan, ugyanúgy élek, mint minden más ember, dolgozom, tanulok: főleg nyelveket, mert ezekre nagy szükségem van az útjaim során. Ha beszélhetünk egyáltalán különbségről talán az, hogy megpróbálok több-kevesebb sikerrel 5–10 kilométert futni naponta.

– Fel lehet készülni egy óriás túrára? Milyen alapelvek szerint indulsz útnak, vagy egyáltalán a jövődnek?

Ahogy említettem mindennap futok, ez a fizikai felkészülés alapja. Természetesen a pszichés felkészülés is fontos, hogy az ember az előre nem látható dolgok, a váratlan helyzetek ne billentsék ki a nyugalomból. Ezek a helyzetek az út velejárói. Fontos a pozitív hozzállás, mentesnek kell lenni mindenféle elvárásoktól, előítéletektől. El kell fogadni azt, ami jön, természetesen nem tétlenül. Egy része talán előre megírt a jövődnek, másrészt viszont mi alakítjuk.

– Most, hogy hét országot szeretnél gyalog átszelni, 4000 kilométeren keresztül, milyen előkészületeket hajtasz végre egészen pontosan?

Júniusban kezdődő utamon harminc kilométer körül szeretnék megtenni átlagban naponta. Egy számolom, hogy 3–4 hónapra lesz szükségem a teljes táv megtételéhez. A korábbi tapasztalataim persze sokat segítenek a könnyű és minél kevesebb felszerelés kiválasztásában. A jó cipő, hátizsák, egyszemélyes sátor elengedhetetlen. A lényeg, hogy minden ultra könnyű legyen. Edzek, keresem a minél jobb útleírásokat, próbálok segítséget, szponzorokat szerezni.

– Mivel jár egy ilyen út? Lehet ezt tervezni? Mik a legmaradandóbb élményeid, amik a zarándokutak során gyűjtöttél?

Pontosan megtervezni semmit nem lehet. Minden nap más, minden hely más. Sokszor egészen más jön, mint amit eseteg tervezel. Ha tehetem Kolostorokban, Parochiákon szállok meg, zarándok igazolványnyal igazolom magam. A legnagyobb problémát a hátizsákom jelenti, legszívesebben minden reggel a kukába vágnám, de nincs mese, mindig tovább kell cipelni, pedig mindennap egyre nehezebbnek tűnik. Az első zarándokutamon eltörtem két bordámat az út felénél, a másodikon lezúgtam egy hegyről, és az út vége felé bedagadt a lábam. Benne van a pakliban az is, hogy az ember elteved, és úgy tűnik, az út háromszorosát teszi meg. De hála több a kellemes élmény, pl. ennek a csodálatos "Földnek" a szépsége, nagyszerűsége, az emberek jósága, segítőkészsége... Ezek mindenért kárpótolnak!

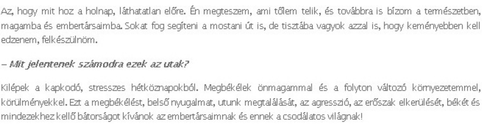

– Említetted terveid között a Szahara Marathont, és a Föld körbejárását. Nem félsz ezektől a kihívásoktól?

Az, hogy mit hoz a holnap, láthatatlan előre. Én megteszem, ami tőlem telik, és továbbra is bízom a természetben, magamba és embertársaimba. Sokat fog segíteni a mostani út is, de tisztában vagyok azzal is, hogy keményebben kell edzenem, felkészülnöm.

– Mit jelentenek számodra ezek az utak?

Kilépek a kapkodó, stresszes hétköznapokból. Megbékélek önmagammal és a folyton változó környezetemmel, körülményekkel. Ezt a megbékélést, belső nyugalmat, utunk megtalálását, az agressziót, az erőszak elkerülését, békét és mindezekhez kellő bátorságot kívánok az embertársaimnak és ennek a csodálatos világnak!